

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 28 * Duminică, 5 iulie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a patra după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 8: 5 - 13

În vremea aceea, pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă

aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întinericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Apostolul Romani 6: 18 - 23

Fraților, izbăvind-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății. Omeneste vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. - Căci precum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății, spre sfințire. Căci atunci, când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce roadă

aveați atunci? Roade de care acum vă e rușine; pentru că sfârșitul acelora este moartea. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică. Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viață veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

HOLY TRINITY
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Iconom Stavro. Nicolai BUGA,
Paroh
fr.n.buga@gmail.com

Rev. Fr. Timotei AVRAM,
Preot slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
P.F. Patriarh Dăiel Ciobotea: Vindecarea slugii sutașului	2-3
Pr. Cleopa Ilie: Despre puterea rugăciunii pentru aproapele	4-6
Programul bisericii în perioada 5 - 20 iulie 2020	6

Sinaxar. Duminică 5 iulie — Duminica a patra după Rusalii: Sfântul Cuvios Atanasie Atonitul; Sfântul Cuvios Lampadie

Vindecarea slugii sutașului

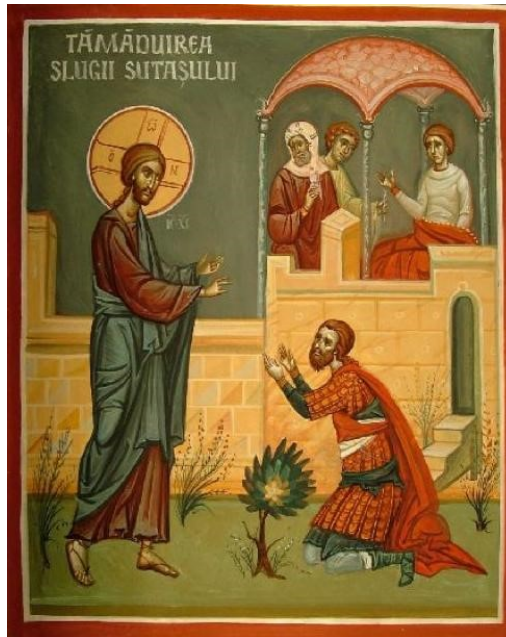
Evangelhia Duminicii a IV-a după Rusalii ne relatează cum Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat în Capernaum pe servitorul (sluga) unui sutaș sau centurion roman. Această minune este plină de înțelesuri duhovnicești, având un caracter profund caritabil sau filan-tropic și în același timp un caracter misionar.

Vindecarea unui om bolnav de alt neam decât evreu și de altă religie decât cea iudaică are un caracter misionar simbolic, și anume ea prevestește faptul că Evangelhia Mântuitorului Iisus Hristos va fi propovăduită în tot Imperiul Roman, și la toate popoarele pentru că Dumnezeu iubește pe toți oamenii. Mântuitorul Iisus Hristos arată acum ucenicilor Săi că poate descoperi credință puternică și în alte popoare decât în poporul evreu.

Mântuitorul Iisus Hristos, văzând credința mare a sutașului, zice: *‘Adevărat zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor’* (Matei 8, 11). Această profeție a Mântuitorului Iisus Hristos nu se va împlini cândva, într-un viitor îndepărtat, ci începe a se împlini chiar acum, când Mântuitorul laudă credința sutașului roman.

Acest sutaș sau centurion făcea parte din trupele de ocupație ale Țării Sfinte. Sutașul roman era, prin tradiție, un politeist: romanii se închinau la mai mulți zei, dar printre ei s-au găsit și oameni care admirau învățătura și Persoana Mântuitorului Iisus Hristos. Văzând sau auzind de minunile Lui, și înțelegând învățătura Lui minunată, mulți dintre păgâni au crezut în El. *Deci, sutașul din Evangelhia de astăzi preînchipuie etniile sau popoarele, altele decât poporul lui Israel, care vor veni la Hristos, vor crede în El și se vor mântui. De aceea zice Mântuitorul că ‘vor veni mulți de la răsărit și de la apus, de la miazăzi și miazănoapte și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor’.* Așadar, vor crede în El și se vor mântui mulți oameni pe care evreii îi considerau necurați și necredincioși. Iar *‘fiii împărăției, spune Mântuitorul, vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară’* (Matei 8, 12), adică cei care deși se consideră popor ales, dar nu cred în El, aceia se vor lipsi de comuniunea veșnică cu Hristos în Împărăția cerurilor.

Vedem că, deși sutașul este mai mare peste 100 de soldați, și poate să înlocuiască un soldat bolnav cu un soldat sănătos, totuși el este preocupat de sănătatea

servitorului său credincios când acesta s-a îmbolnăvit. În fața Mântuitorului Iisus Hristos, sutașul exprimă suferința servitorului care nu poate cere el direct Mântuitorului să-l vindece. Un centurion roman acordă atâta atenție unui servitor al său, încât bunătatea sa și credința sa sunt lăudate de Mântuitorul în auzul tuturor. *Acest sutaș este un om bun la suflet, un om milos, un om plin de compasiune, adică pătimește împreună cu cel bolnav, suferă împreună cu cel suferind.* Iar această bunătate milostivă a lui îi dă curaj să meargă la Mântuitorul Iisus Hristos, despre Care a auzit că a vindecat o mulțime de bolnavi, și să-I ceară vindecarea servitorului său.

Bunătatea milostivă a acestui sutaș roman față de servitorul lui, solidaritatea lui cu omul aflat în suferință, ne arată că dincolo de ranguri diferite, de funcții diferite în societate, și stări ale vieții, ceea ce contează în primul rând este demnitatea umană, valoarea fiecărui om în fața lui Dumnezeu, chiar și atunci când omul nu mai poate fi eficient, când nu mai este activ sau productiv din cauza bolii ori a vârstei prea înaintate.

În fața bolii care îl chinuia pe servitorul său, sutașul nu poate face nimic, întrucât nu are capacitatea de a schimba starea de boală a servitorului său într-una de sănătate deplină. De aceea, el merge la Iisus, Doctorul sufletelor și al trupurilor, Vindecătorul Care face minuni. Văzând grija stăpânului față de sluga sa – nu este vorba aici despre grija unei slugi față de stăpânul său, ci de grija stăpânului față de slugă –, Mântuitorul îi spune: *‘Voi veni și îl voi vindeca’* (Matei 8, 7). La bunătatea sutașului, răspunde și Hristos Domnul cu bunătate, mai ales că sutașul nu-i cerea ceva pentru el însuși, ci pentru altcineva, care nu îi este rudă și nici superior, ci un simplu subordonat. Însă când sutașul aude că Mântuitorul Iisus Hristos are intenția să vină în casa lui, îi spune îndată: *‘Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu’* (Matei 8, 8), adică sub acoperișul casei, al locuinței în care el locuia de obicei. Probabil și pentru că sutașul roman știa că orice evreu care intră în casa unui păgân trebuie să suporte critica sau vorbirea de rău a celorlalți evrei, întrucât aceștia considerau că romanii, fiind de altă credință, nu merită să fie vizitați. Din cuvintele sutașului se vede că el nu se consideră vrednic de o cinste atât de mare, și anume ca Iisus Hristos Domnul să intre în casa lui. De aceea, a zis: *‘Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu’.* Când I-a zis lui Iisus: *‘Doamne, nu sunt vrednic’*, sutașul L-a mărturisit deja pe Iisus ca fiind Domnul sau Stăpânul vieții.

Evangelhia ne arată că, pe lângă marea virtute a *bunătății* sale sufletești, acest sutaș are și o altă mare virtute, anume smerenia. Deși este comandant peste 100 de soldați și reprezintă puterea stăpânitoare a Romei peste Țara Sfântă, sutașul se smerește, zicând: *‘Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci zi numai un cuvânt și se va vindeca sluga mea’* (Matei 8, 8), iar apoi motivează: *‘Și eu sunt sub stăpânire (adică sunt subordonat cuiva, n.n.) și am sub stăpânirea mea ostași și îi spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face’* (Matei 8, 9). Pornind de la puterea mobilizatoare a cuvântului, care pune în mișcare persoana, sutașul, de fapt, vrea să exprime credința sa în puterea vindecătoare a lui Iisus, despre Care auzise că a vindecat o mulțime de bolnavi.

Însă, deși sutașul vorbește despre puterea mobilizatoare a cuvântului său, de stăpân peste o sută de soldați, totuși el recunoaște că nu are putere vindecătoare asupra trupului omenesc. Când trupul servitorului său devine bolnav și paralizat, cuvântul sutașului nu poate schimba starea de boală a trupului acestuia. Cuvântul sutașului era mobilizator numai când servitorul său era sănătos trupește. Din acest motiv, sutașul cere acum Mântuitorului cuvânt vindecător. Prin aceasta, sutașul mărturisește indirect că Mântuitorul nu este un om obișnuit ca toți oamenii, ci El are o putere deosebită, alta decât cuvântul uman mobilizator. Hristos Domnul este și are cuvânt vindecător și dătător de viață. Cuvântul vindecător al lui Hristos este cuvânt mântuitor sau salvator, adică îl ridică pe om din starea de boală la starea de sănătate, și din starea de imobilitate la starea de mobilitate, îl ridică din păcat la sfințenie și din moarte la viață.

Auzind acest mod de a gândi al sutașului, care era, de fapt, și o mărturisire a puterii Sale dumnezeiești,

Mântuitorul spune: *‘Nici în Israel nu am găsit atâta credință’* (Matei 8, 10). Așadar, El descoperă o credință puternică la un om de alt neam și de altă credință decât neamul lui Israel. De fapt, sutașul și-a abandonat păgânătatea lui, pentru că era nefolositoare, inefficientă, și s-a apropiat de Mântuitorul Iisus Hristos, pe Care L-a mărturisit ca fiind vindecător, dătător de sănătate și viață. Când Mântuitorul Iisus Hristos constată că sutașul păgân recunoaște că El este Dumnezeu-vindecător, descoperă tuturor a treia mare virtute a acestui sutaș, și anume: credința lui profundă că Iisus Hristos este Domnul sau Stăpânul vieții, este Dumnezeu. De fapt, acest sutaș a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos, Care dăruiește viață și sănătate. De aceea, Mântuitorul i-a împlinit cererea sutașului, zicând: *‘Du-te, fie ție după cum ai crezut’*. Iar urmarea a fost aceasta: *‘Și s-a tămăduit servitorul lui în ceasul acela’* (Matei 8, 13). Vedem cum Mântuitorul Iisus Hristos, prin cuvântul Său vindecător, mântuitor, ridicător, dătător de sănătate, de viață și bucurie, a vindecat pe servitorul sutașului. După ce Hristos Domnul descoperă în sufletul sutașului bunătatea, smerenia și credința puternică, îi răsplătește aceste virtuți cu bucuria vindecării servitorului său pentru care el s-a rugat ca Iisus să-l vindece.

Evangelhia de azi ne arată și importanța rugăciunii pentru alții, mai ales când oamenii sunt atât de bolnavi, încât nici nu mai pot să se deplaseze și nici nu mai pot exprima suferința lor grea și copleșitoare.

Având dragoste smerită și milostivă pentru semenii lor, oamenii cu adevărat credincioși se fac glasul durerii celor care nu își mai pot exprima suferința, se fac

rugători pentru sănătatea și mântuirea semenilor lor. În acest sens, putem spune că Biserica a învățat mult de la sutașul din Evangelhia de astăzi și de la alții asemenea lui. Ca atare, Biserica ne cere să ne rugăm nu numai pentru noi înșine, ci și pentru toți bolnavii, pentru toți cei suferinzi, pentru cei care știu să se roage și pentru cei ce nu știu să se roage, pentru cei care pot și pentru cei ce nu mai pot să se roage ei înșiși, pentru cei care pot să vină la biserică, și pentru cei ce nu mai pot veni la biserică, ci zac în pat, fie în propria casă, fie în spital, fie în case de bătrâni. Întrucât rugăciunea pentru alții este vindecătoare de suferință și singurătate, Biserica ne cheamă la toate rugăciunile și slujbele ei pentru cei bolnavi, precum și la ajutorarea bolnavilor.

Evangelhia de azi ne îndeamnă să înmulțim rugăciunea pentru cei bolnavi, pentru cei suferinzi, să îi vizităm pe cei care nu se mai pot deplasa, să le alinăm suferința prin prezența noastră iubitoare și rugătoare, milostivă și ajutătoare lângă ei, deoarece, chiar dacă prin rugăciunile noastre nu se vindecă bolnavii imediat, în chip miraculos, totuși aceste rugăciuni ajută mult sufletul lor, alină suferința lor și întăresc iubirea frățască între cei bolnavi și cei sănătoși.

Foarte adesea, la suferința bolii se adaugă suferința singurătății. Cuvântul omului milostiv care vizitează pe cei suferinzi și se roagă pentru ei îi poate, într-o anumită măsură, vindeca sau elibera de suferință și singurătate, chiar dacă nu le poate vindeca boala trupului sau a psihicului. Unii oameni au ajuns la deznădejde și fiindcă nu era nimeni lângă ei să le spună cuvânt de încurajare, au murit *‘de inimă rea’*, cum se spune în popor. Alții chiar și-au pus capăt zilelor pentru că aflându-se în stare de deznădejde și de singurătate nu au primit un cuvânt întăritor care să le schimbe starea sufletului lor, să le dea curajul de-a trăi și puterea de a-și purta crucea vieții.

Sutașul din Evangelhia de astăzi vorbește despre puterea cuvântului mobilizator, dar cere de la Iisus cuvântul Său vindecător, dătător de sănătate și viață.

Prin urmare, trebuie să folosim cu toată responsabilitatea cuvântul, deoarece cuvântul poate răni sau poate vindeca sufletește. Un cuvânt greu spus cuiva nevinovat îl rănește sufletește, iar un cuvânt bun spus cuiva întristat îi poate vindeca răni ascunse și schimba stări sufletești. Sunt o mulțime de oameni care au fost răniți sufletește în copilărie, în tinerețe sau în vreme de încercare, iar rana lor se vindecă foarte greu, mai ales dacă cel care a rănit pe cineva nu își cere iertare de la acesta și nu își schimbă atitudinea față de el sau nu se roagă pentru el. Deci cuvântul rău poate răni, iar cuvântul bun poate vindeca. De aceea, trebuie să ne gândim nu numai la bolnavii imobilizați la pat, ci și la cei care suferă pentru că sunt răniți sufletește. *Să ne gândim cum folosim cuvintele: rănim sau vindecăm prin cuvinte? Disprețuim sau prețuim? Coborâm sau ridicăm pe semenii noștri prin cuvintele adresate lor? Îndreptăm sau îndepărtăm pe cei cărora le facem observație folosind cuvântul sever?*

Evangelhia de astăzi ne cheamă să folosim cuvântul doar pentru a vindeca pe cel bolnav, pentru a ridica pe cel căzut, pentru a îndrepta pe cel ce a greșit, pentru a ajuta și pentru a întări pe cei slabi, pentru a cultiva comuniunea oamenilor cu Dumnezeu și întreolaltă, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin.

PF Părinte Daniel,
Patriarhul Bisericii ortodoxe Române

Despre puterea rugăciunii pentru aproapele

„Și a zis Iisus sutașului: Du-te! Fie ție după cum ai crezut“ (Matei 8, 13)

Iubiți credincioși,

În Sfânta Evanghelie de astăzi se arată cum a vindecat Mântuitorul pe sluga greu bolnavă a unui conducător de oști roman care locuia în Caper-naum, un mic oraș de lângă Marea Galileei. Minunea aceasta însă are câteva caracteristici aparte. Ea s-a săvârșit datorită credinței dregă-torului roman păgân, care se închina la idoli. Apoi poate și sluga

lui, care zăcea în casă bolnav, era tot păgân, deci străin de Legea Vechiului Testament. De asemenea vedem că Mântuitorul vindecă bolnavul de la distanță, fără să fie adus de față, ceea ce mai rar se întâmplă. Multora le poruncește pentru bolnav: Aduceți-l aici la Mine! Iar pe alții îi întreba: Crezi că pot să fac Eu aceasta? Și dacă bolnavul sau părinții și însoțitorii lui mărturiseau cu tărie credința în minunile lui Dumnezeu, îndată minunea se săvârșea și bolnavul se făcea sănătos de orice boală era cuprins.

Pe sutașul roman nu l-a întrebat, însă, de crede în dumnezeirea lui Hristos, căci îi cunoștea credința inimii. Ba nici nu l-a așteptat să-i spună ce dorește. Ci îndată ce sutașul s-a apropiat de El și l-a zis: “Doamne, sluga mea zace în casă slăbănog, cumplit chinându-se”; Mântuitorul, cu multă blândețe, i-a zis: “Venind, Îl voi vindeca” (Matei 8, 6-7). Dar sutașul, pe lângă credința mare, avea și multă smerenie. De aceea răspunde: “Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea!” Auzind aceasta Iisus Hristos, S-a minunat de credința sutașului și a zis: “Adevăr grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință! De aceea vă spun că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii împărăției vor merge în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Apoi i-a zis sutașului: Du-te, și după cum ai crezut, fie ție! Și s-a făcut sănătos sluga lui în ceasul acela” (Matei 8, 7-13).

Vedeți credință la un om păgân? Vedeți cât poate credința curată unită cu smerenia? Amândouă la un loc fac adevărate minuni. Credința pogoară harul asupra aceluia ce se roagă și smerenia îi deschide inima. Vedeți leacul prin care se poate vindeca lumea? Credința și smerenia. Că dacă omul a decăzut moral atât de mult, este numai din cauză că s-a depărtat de Dumnezeu și de smerenie. Necredința în Dumnezeu și mândria au

adus ființa umană în starea în care se găsește astăzi. Vedeți care este calea cea scurtă și mai sigură a mântuirii noastre?

Credința și smerenia! Credința că Dumnezeu există și are milă de lumea pe care a creat-o, de fiecare dintre noi, și în același timp, smerenia sinceră, mărturisită că nu suntem vrednici să între Hristos în casa și în inima noastră din cauza mulțimii păcatelor pe care le-am făcut. Iată leacul care poate vindeca omul de astăzi. Să creadă cu tărie și

dreaptă credință în Iisus Hristos și să se socotească cel mai păcătos de pe pământ.

Zicea sutașul roman către Hristos: Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ca să ne învețe și pe noi creștinii de azi cum să ne apropiem de El. Cum să ne apropiem de rugăciune, de Sfânta Biserică, de cele sfinte din Altar, de Sfânta Scriptură și mai ales de Sfânta Împărtășanie. Căci dacă ne rugăm lui Dumnezeu fără frică și cutremur, dacă intrăm în biserică cu nepăsare și răutate în inimă, dacă citim Sfânta Scriptură cu mândrie și cu duh de iscodire, toate ne sunt spre păcat; căci ne lipsesc cele două virtuți amintite mai sus - credința tare și smerenia. Aceeași osândă ne așteaptă dacă ne apropiem de Trupul și Sângele lui Hristos nevrednici, nepocăiți, cu păcate nespovedite, certați cu aproapele nostru sau cu canonul neîmplinit.

Vedeți că acest om, păgân după credință, avea inimă de creștin după faptă. Necreștin fiind, era mai credincios ca iudeii de odinioară și ca mulți creștini din zilele noastre. De aceea Mântuitorul îl laudă în public, zicând: Adevăr grăiesc vouă, că nici în Israel n-am găsit atâta credință! Nu numai între evrei, dar nici între creștinii de astăzi nu se găsesc oameni cu mai multă credință ca acest sutaș. Credința și smerenia lui l-a mântuit, i-a vindecat sluga și l-a făcut nemuritor.

Iubiți credincioși,

Nu de mult am avut ocazia să discut cu niște oameni rătăciți de la dreapta credință. Printre altele ei susțineau despre copiii mici că nu pot fi botezați pentru că, ziceau ei, copiii mici nu au credință. Nu pot fi botezați spuneau ei, deoarece Mântuitorul a zis către Apostoli când i-a trimis la propovăduire: “Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16, 16).

Având în vedere că acești oameni rătăciți de la adevăr pe mulți îi înșală cu cuvintele lor greșite, m-am gândit că în

predica de azi să arăt că nu numai credința personală în Dumnezeu aduce mântuire și folos, ci și credința celor din jur poate vindeca, ierta păcatele altora și poate chiar sfinți pe alții și învia din morți. Așa de exemplu vedem în Legea Veche, că prin credința lui Iosua a lui Navi, Dumnezeu a oprit apele Iordanului până ce a trecut tot poporul și preoții cu sicriul Legii darului (Iosua Navi 3, 11-17; 4, 16-23). Și tot cu credința sa a oprit soarele și luna din mersul lor pe cer până ce a bătut pe vrăjmașii săi (Iosua Navi 10, 10-14). Tot așa prin credința lui Ghedeon, cei trei sute de ostași au biruit pe Madianiți (Judecători 7, 16-25). Prin credința unei văduve sărace marele Prooroc Ilie a înviat pe fiul ei (III Regi 17, 20-22), iar prin credința Sunamitencei, Elisei proorocul a înviat pe fiul ei (IV Regi 4, 30-36).

În Legea Nouă, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a făcut multe și mari minuni prin credința unora asupra altora. Așa vedem minunea pe care ne-o arată Sfânta Evanghelie de azi, cum Mântuitorul, prin credința cea mare și tare a sutașului, a vindecat de la distanță pe sluga sa (Matei 8, 13). Altă dată prin credința neîndoielnică a patru oameni ce purtau pe slăbănogul din Capernaum, Hristos a vindecat și a iertat păcatele celui purtat de ei, poruncindu-i să-și ia patul și să meargă la casa sa (Matei 9, 2-6). Prin credința lui Iair, Mântuitorul a înviat pe fiica sa (Marcu 5, 36-43). Prin credința femeii Cananeence, Domnul a vindecat de duh necurat pe fiica sa (Matei 15, 22-28). Prin credința Martei și Mariei, surorile lui Lazăr, Mântuitorul a înviat pe fratele lor mort de patru zile, căci ziceau cu credință: "Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru" (Ioan 11, 21). Iarăși, vedem că pentru credința tatălui său, Mântuitorul a vindecat pe tânărul lunatic (Matei 17, 18). Dar nu numai vindecare și înviere din morți poate face cineva prin credința altora, ci și sfințire, după mărturia marelui Apostol Pavel care a zis: "Se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă" (I Corinteni 7, 14).

Așadar, frații mei, dacă cineva vă spune că pruncii nu se pot boteza deoarece nu au credință, voi le spuneți că ei cu adevărat nu au credință, dar la botez se sfințesc prin credința părinților lor și a nașilor de la botez care mărturisesc credința în locul pruncului celui ce se botează. Nașii de la botez sunt părinții spirituali ai pruncului care se naște la o viață nouă în Duhul Sfânt, așa cum părinții trupești l-au născut pe el trupește. Totodată nașii sunt și garanți în fața lui Dumnezeu și a Bisericii Sale că fiul duhovnicesc va fi crescut în credința ortodoxă și va fi un om credincios.

Dacă cel rătăcit de la adevăr va zice că nu știe copilul când îl botezi, și deci nu este voia lui liberă a se boteza, la aceasta să se răspundă că botezul Legii Noi, adică botezul creștin prin apă și prin Duh poruncit de Domnul (Ioan 3, 5) a înlocuit botezul Legii Vechi, adică tăierea împrejur, despre care mărturisește Sfântul Apostol Pavel, zicând: "În Hristos ați și fost tăiați împrejur, cu tăiere nefăcută de mână, prin dezbrăcarea de trupul păcatelor cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos, îngropați fiind cu El prin Botez" (Coloseni 2, 11-12).

După cum tăierea împrejur în Legea Veche se făcea la opt zile după nașterea pruncului și după cum Isaac s-a tăiat împrejur după opt zile, nu cu voia, ci cu știrea lui, căci era numai de opt zile (Facere 17, 10-14; Levitic 12, 3), așa și pruncul în Legea Harului nu știe când a fost botezat. Dar prin mărturia preotului care l-a botezat, a părinților și a nașilor care mărturisesc credința în locul lui, se face valabilă Taina Botezului, deoarece "pe mărturia a doi sau trei martori se va rezema tot cuvântul" (Ioan 5, 32; II Corinteni 13, 1; I Timotei 5, 19).

Cât despre vindecarea bolnavilor și pocăința multor păcătoși prin credința și stăruința rudelor, este de ajuns să ne gândim la atâtea fapte minunate din zilele noastre. Câți creștini nu se roagă acasă și la biserică pentru cei dragi ai lor stăpâniți de beție, desfrâu și necredință? Dumnezeu văzând lacrimile, rugăciunea și credința lor, întoarce la credință și pocăință pe soții și fiii stăpâniți de păcate. Aceleași minuni se săvârșesc și cu rudele care fac Sfântul Maslu pentru bolnavii lor din spitale, ce nu pot fi de față și cu darul lui Hristos li se ușurează durerea sau se vindecă deplin. Câți nu se roagă lui Dumnezeu pentru cei din călătorii, pentru cei din primejdie, pentru cei amenințați cu moartea și pentru cei din examen? Datorită credinței, rugăciunilor, Mântuitorul ajută și salvează pe cei din primejdie și împlinește cererea credincioșilor noștri.

Dar și slujitorii Bisericii noastre se roagă la Sfântul Altar pentru vii și morți, pentru tot felul de necazuri, boli, secetă și neînțelegeri de familie. Credința lor și harul Duhului Sfânt, pe mulți bolnavi îi vindecă, pe cei certați îi împacă, ploile adapă pământul lovit de secetă, cei robiți de patimi se întorc la pocăință și multe suflete ale celor răposați în păcate sunt salvate din muncile iadului. Toate acestea sunt adevărate minuni ale credinței slujitorilor și credincioșilor noștri, care, în numele dragostei creștine, se roagă lui Dumnezeu pentru fiii sufletești ai Bisericii Ortodoxe, pentru ajutorul și mântuirea tuturor.

Să vă relatez un caz adevărat din zilele noastre, ca să vedeți cum o femeie credincioasă, datorită credinței ei, și-a salvat copilul de la moarte și soțul de la necredință și ucidere.

O femeie de curând căsătorită a rămas însărcinată. Soțul ei însă nu voia nicidecum copilul. Femeia a cerut sfatul duhovnicului care i-a spus: "Chiar dacă te va lăsa sau te amenință, să nu ucizi copilul. Mai bine sacrifică-te și dă-ți viața pentru copil și vei fi numărată în rândul mucenicilor, decât să-l ucizi și să fii chinuită în iad ucigaș. Roagă-te cu credință lui Dumnezeu pentru soțul tău și cred că-l va îmblânzi mila Lui".

Rugându-se mult cu post și lacrimi într-o noapte femeia a adormit puțin și a avut un vis înfricoșat. Se vedea că mergea singură pe o vale de munte. Pe marginea drumului din dreapta a văzut copaci mari încinși de foc și câte o femeie ce făcuse avorturi legată de trunchiul lor, iar vulturi cu gheare și cioc de foc veneau și le mâncat pieptul. În stânga drumului, iarăși, copaci aprinși și femeii ucigașe de prunci legate cu funii de ei, iar șerpi

fioroși le sugau sânii.

Plângând de spaimă, a văzut un tânăr frumos venind spre ea și l-a întrebat: "Doamne, tu ești Mântuitorul Hristos?" Iar el i-a răspuns: "Nu sunt Hristos, ci sunt sluga Lui și îngerul tău păzitor, care pururea te păzesc în această viață și am venit să te scot de aici. Și l-a întrebat femeia: care este păcatul acestor femei ce se chinuiesc așa de cumplit, legate de copacii încinși de foc?" Iar îngerul i-a răspuns: "Aceste femei au ucis copiii lor în pântece și n-au vrut să-i nască după porunca lui Dumnezeu. De aceea așa se vor chinui în veci. Iată, aici aveai să te chinui și tu, dacă ascultai pe bărbatul tău și-ți avortai copilul..."

Deșteptându-se din somn cuprinsă de spaimă, femeia a spus toate cele văzute soțului ei. Iar el, mișcat de Duhul Sfânt, i-a cerut iertare, făgăduind că niciodată nu o va mai sili la acest păcat cumplit. Apoi a cerut să fie dus și el la preot să-și mărturisească păcatele. Și așa credința femeii a salvat și copilul și soțul de la pierzare.

Iubiți credincioși,

Să cerem de la bunul nostru Mântuitor să ne dea și nouă credința sutașului roman din Evanghelia de astăzi. Credința și smerenia lui, ca și dragostea lui pentru sluga bolnavă, sunt virtuți care lipsesc multor creștini din zilele noastre. Să cerem de la Dumnezeu în rugăciunile noastre mai multă credință și toate virtuțile părinților noștri, care ne-au născut și crescut. Oare de câte ori s-au rugat și s-au jertfit pentru noi tata și mama? Oare nu credința lor curată și lacrimile lor ne-au făcut de atâtea ori sănătoși, ne-au ajutat în necazurile vieții, ne-au întărit în credință și ne-au ținut aproape de Hristos?

Să facem deci și noi ce au făcut părinții și sfinții noștri. Să le imităm viața, credința, smerenia, răbdarea și jertfa lor. Să ne rugăm cu credință tare în Dumnezeu pentru toată lumea, începând cu cei din casa noastră. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru ca fiii și rudele noastre să aibă credință tare și curată, să vină la biserică regulat, să se ferească de secte și păcate, să se vindece de boli sufletești și trupești și să urmeze în toate lui Hristos.

Să ne rugăm pentru întărirea drepte credințe și a unității creștine în lume. Să ne rugăm cu credință pentru cei bolnavi care suferă greu și așteaptă rugăciunea și mângâierea noastră. Să ne rugăm pentru săraci, pentru orfani, pentru toți oamenii și pentru credința și dragostea noastră îi va milui Dumnezeu. Iar Dumnezeul dragostei, al milostivirii și al iubirii de oameni va primi rugăciunea și credința noastră, va intra în casele și inimile noastre, va întări credința și pacea în lume, va vindeca și va alina suferințele noastre sufletești și trupești, va binecuvânta pământul cu ploaie timpurie și târzie, va ajuta pe cei pentru care ne rugăm, ne va ierta și nouă păcatele și va mântui în dar sufletele noastre. Amin.

Părintele Cleopa Ilie

PROGRAMUL BISERICII în perioada 5 - 20 iulie 2020

**Duminică 5 iulie
(Duminica a 4-a după
Rusalii):**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Miercuri 8 iulie:

5:00 pm - Acatist

Vineri 10 iulie:

5:00 pm - Acatist

**Duminică 12 iulie
(Duminica a 5-a după
Rusalii) :**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Miercuri 15 iulie:

5:00 pm - Acatist

Vineri 17 iulie:

5:00 pm - Acatist

**Duminică 19 iulie
(Duminica a 6-a după
Rusalii) :**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

**Luni 20 iulie — Sf. Proroc
Ilie Tesviteanul:**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie